

Arrest

nr. 115 578 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Hazara origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Kohna Masjed in het district Pul-i-Khumri van de provincie Baghlan.

Ongeveer 9 à 10 jaar geleden zijn 2 van uw broers omgekomen tijdens een beschieting.

De laatste jaren komen taliban naar de moskee in het dorp. Ze stellen dat burgers de taliban moeten helpen tegen de buitenlanders die naar Afghanistan zijn gekomen. Er waren gevechten tussen de Taliban en de overheid (en de Amerikanen). De taliban stelden dat de bewoners van uw dorp de taliban moesten helpen indien ze daar wilden blijven wonen. De mullah moest in opdracht van de taliban vier namen van dorpsbewoners geven aan de taliban. Uw naam werd opgegeven en u werd daarop driemaal meegenomen door de taliban. De eerste keer werd u gebracht naar het dorp Khwaja Alan,

waar u drie nachten verbleef. De tweede keer werd u meegenomen naar het dorp Qalaj Saj, waar u twee nachten bleef. De derde keer werd u meegenomen naar het trainingskamp Mangakia Tsheshmicher, waar u een week verbleef. De taliban leerden u een Kalasjnikov in elkaar te steken. U kon telkens terugkeren naar huis. Daarna kwamen de taliban naar u thuis. Ze stelden dat u moest gaan vechten in Waziristan. Ook een zekere commandant A.(...) kwam met twee andere taliban naar u thuis om u te vertellen dat u mee moest gaan vechten in Waziristan. De commandant en de twee andere taliban vielen die nacht in een hinderlaag. Een van hen raakte daarbij gewond. Daarop kwamen de taliban u thuis zoeken. Uw vader werd bedreigd en geslagen. De taliban dachten dat u hen had verklikt bij de autoriteiten en stelde u verantwoordelijk voor de hinderlaag. Hierop besloot u te vertrekken. Uw reis van Afghanistan naar België duurde ongeveer 4 maanden. U reisde vanuit Afghanistan via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Italië en Frankrijk naar België. Op 13 februari 2013 kwam u aan in België en vroeg u asiel.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u aangeeft problemen te kennen in Afghanistan met Taliban (CGVS, p. 10- 20). Er dient echter gewezen op verschillende tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. In de door u ingevulde vragenlijst van het CGVS stelde u één keer meegenomen te zijn door de taliban. U gaf hierbij aan een maand verbleven te hebben in het talibankamp, Mangakia Tsheshmicher (vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u echter dat u driemaal werd meegenomen door de taliban. Volgens uw verklaringen op het CGVS verbleef u respectievelijk drie nachten, twee nachten en een week (in totaal dus twaalf dagen) bij de taliban. U werd telkens naar Mangakia Tsheshmicher gebracht. De laatste keer verbleef u daar. De eerste en tweede keer verbleef u echter op andere plaatsen. De eerste keer in het dorp Kwaja Alan en de tweede keer in het dorp Qala Saj. (CGVS, p. 12-14). Als u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, gaf u aan dat de hele "procedure" een maand had geduurd (CGVS, p. 14). Deze verklaring is niet afdoende aangezien in de vragenlijst heel duidelijk heeft aangegeven gedurende één maand effectief in de taliban basis verbleven te hebben (vragenlijst, vraag 5). Tijdens het interview voor het CGVS gaf u verder aan dat de taliban meerdere keren bij u thuis zijn langs geweest om u te overtuigen om mee te gaan naar Waziristan (CGVS, p. 15). In de door u ingevulde vragenlijst is enkel sprake van één bezoek van de taliban om u te overtuigen mee te gaan naar Waziristan (vragenlijst, vraag 5). Als u hiermee werd geconfronteerd, gaf u enkel meer duiding over de verschillende keren dat de taliban u zijn proberen komen overtuigen om mee te gaan naar Waziristan, zonder verder in te gaan op de verschillende versies in uw verschillende verklaringen (CGVS, p. 14).

Voorts moet worden vermeld dat uw verklaringen over uw verblijf bij de taliban weinig doorleefd en weinig aannemelijk overkomen. Volgens uw verklaringen leerde u tijdens uw verblijf bij de taliban enkel en alleen een Kalasjnikov ineen te steken. Voor de rest gebeurde er volgens u niets. U zat er gewoon ganse dagen. Indien de taliban daadwerkelijk van plan waren u in te lijven en in te zetten voor de gewapende strijd mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij u een degelijke opleiding zouden geven en/of dat zij u zouden trachten te overtuigen om samen met hen deel te nemen aan de gewapende strijd.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw gehoor op het CGVS feiten aanhaalt die u tijdens eerdere verklaringen niet hebt weergegeven. Nochtans gaf u tijdens uw gehoor voor het CGVS heel duidelijk aan dat uw gehoor op de DVZ goed is verlopen, en dat u alle elementen die geleid hebben tot uw vertrek heeft kunnen aanhalen (CGVS, p. 2). Zo stelt u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u twee broers hebt verloren bij een beschieting (CGVS, p. 5). Tijdens uw gehoor op de DVZ noch in de vragenlijst, maakte u hiervan melding (vragenlijst + DVZ vraag 18). In de vragenlijst maakte u evenmin melding van de hinderlaag waarin de taliban zouden gevallen zijn (CGVS, p. 15) en gaf u evenmin aan dat de taliban u voor deze hinderlaag verantwoordelijk stelden (CGVS, p. 15). Als u met deze bevindingen werd geconfronteerd, stelde u dat u het bij DVZ kort moest houden en dat er geen vragen gesteld werden zoals tijdens het gesprek op het CGVS (CGVS, p. 5 en 15). Deze verklaring is niet afdoende aangezien u eerder in het gesprek uitdrukkelijk stelde dat u op de DVZ al uw problemen hebt kunnen vertellen (CGVS, p. 2). Van iemand die daadwerkelijk deze feiten zou hebben meegemaakt, kan verwacht worden dat hij die op een correcte en consistente manier weergeeft.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en

b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. De door u neergelegde taskara wijzigt hieraan niets. Documenten hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uw taskara is slechts een bewijs van uw identiteit. Dit stuk werpt geen ander licht op uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Pul-i-Khumri te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie dat het aantal veiligheidsincidenten in het district Pul-i-Khumri van de provincie Baghlan significant is afgenomen en er dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U hebt geen concrete recente persoonlijke elementen aangebracht die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Pul-i-Khumri van de provincie Baghlan vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Pul-i-Khumri van de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Pul-i-Khumri van de provincie Baghlan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen van 31 januari 1967, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 23 juncto artikel 191 van de Grondwet. Verzoeker stelt dat een weigeringsbeslissing louter en alleen baseren op tegenstrijdigheden tussen de ingevulde vragenlijst en de verklaringen van verzoeker zoals afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet redelijk is, gelet op de gekende omstandigheden waarop de kandidaat-vluchtelingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden gehoord. Er wordt herhaaldelijk gewezen op het feit dat ze kort en samenvattend hun relaas dienen te vertellen en dat ze naderhand wel de tijd zullen krijgen om hun relaas gedetailleerd en genuanceerd te vertellen. Zo is het ook gelopen bij verzoeker en verzoeker heeft dit ook gezegd tijdens zijn gehoor. Dat verzoeker verklaard heeft dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen doet hier geen afbreuk aan. Het gehoor van verzoeker is immers normaal verlopen, met name zoals het bij de meeste kandidaat-vluchtelingen verloopt. Verzoeker merkte na afloop van het invullen van de vragenlijst weliswaar op dat bepaalde zaken niet genuanceerd waren vermeld, doch kreeg de kans niet om deze zaken te verduidelijken. Bovendien worden kandidaat-vluchtelingen niet gewezen op het belang van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De grote meerderheid heeft voor hun gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook nog geen toegang gehad tot juridische bijstand, noch mogen zij tijdens het gehoor zelf worden bijgestaan door een advocaat. De waarde die aan de vragenlijst wordt gehecht is dan ook te groot en is onevenredig hoog, gelet op het gebrek aan juridische bijstand alvorens de vragenlijst wordt ingevuld. Deze vragenlijst kan dan ook hoogstens als intern werkdocument worden beschouwd op basis waarvan de dossierbehandelaar het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan voorbereiden, maar niet als overtuigingsstuk teneinde de vermeende ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te staven. Verzoeker blijft dan ook integraal bij zijn verklaringen zoals afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voor wat betreft het feit dat verzoeker werd meegenomen door de taliban heeft verzoeker zijn verklaringen, zoals genoteerd in de vragenlijst, reeds tijdens het gehoor verduidelijkt en voor wat betreft de bezoeken van de taliban bij hem thuis heeft hij zijn eerdere verklaringen gepreciseerd. Het verlies van zijn twee broers heeft hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld omdat dit reeds dateert van een tiental jaar geleden en dit geen directe aanleiding vormde voor zijn vlucht. Dat de taliban verzoeker verantwoordelijk achten voor de hinderlaag is een precisering van de vrees van verzoeker voor de taliban. Een dergelijke aanvullende verklaring kan niet als een tegenstrijdigheid worden beschouwd. Dat zijn verklaringen omtrent zijn verblijf bij de taliban weinig doorleefd en aannemelijk overkomen, is een louter subjectief argument en mist alle objectiviteit. Verzoeker heeft zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarvan hij kennis heeft te vermelden.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de algemene positieve evolutie van de veiligheidssituatie geenszins geldt voor de provincie Baghlan en er een stijging is van het aantal aanvallen in 2012 vergeleken met 2011. Daarnaast wordt ook aangegeven dat de meeste slachtoffers kunnen beschouwd worden als slachtoffers van willekeurig geweld. Tevens vindt een kwart van de incidenten in de provincie Baghlan plaats in het district Pul-i Khumri. Bovendien leest men in de informatie in het administratief dossier dat er vele incidenten zijn op de wegen van en naar Pul-i Khumri. Deze wegen zijn aldus niet veilig te noemen en een terugkeer naar Pul-i Khumri is een risicovolle onderneming. De veiligheidssituatie in de provincie Baghlan is in het jaar 2012 niet gunstig, maar uiterst ongunstig geëvolueerd. De evolutie in het jaar 2013 werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet besproken en het is aldus onduidelijk of deze ongunstige evolutie zich doorzet. Op basis van de aanwezige informatie kan enkel geconcludeerd worden dat de veiligheidssituatie ongunstig evolueert en dat een kwart van de incidenten zich in het district Pul-i Khumri situeert.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze

gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken eenmaal te zijn meegenomen door de taliban en een maand in de talibanbasis te hebben verbleven, waar hij mocht gaan en staan waar hij wilde (stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker echter driemaal te zijn meegenomen door de taliban en hierbij respectievelijk drie nachten, twee nachten en een week bij de taliban te hebben verbleven. Bovendien zou verzoeker de eerste twee keer op andere plaatsen hebben verbleven en enkel de laatste keer in de talibanbasis hebben verbleven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11, 12, 13 en 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift, net zoals voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14), stelt dat de totale duur van zijn problemen ongeveer een maand heeft geduurd, stelt de Raad vast dat dit geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid kan weerleggen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers expliciet dat hij na een maand in de talibanbasis te hebben verbleven naar huis terugkeerde en dat hij in deze basis mocht gaan en staan waar hij wilde (stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 4). Daarnaast stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban bij hem thuis langskwamen om hem uit te nodigen om mee te gaan op missie. Na hun vertrek besloot verzoeker in samenspraak met zijn familie om het land te verlaten (stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat de taliban meerdere keren bij hem thuis langskwamen om hem te overtuigen mee te gaan. Bovendien zou verzoeker pas besloten hebben het land te verlaten nadat de taliban hem kwam zoeken omdat ze dachten dat hij een spion was en zijn vader sloegen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent het bezoek van de taliban bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepreciseerd heeft, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld heeft dat de taliban hem ervan verdacht een spion te zijn en slechts verklaarde dat hij hun uitnodiging om op missie te gaan weigerde en vervolgens besloot het land te verlaten. Verzoeker liet de hinderlaag waarin de taliban zou zijn gevallen en waardoor hij zou zijn beschuldigd van spionage immers geheel onvermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 15 en stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl dit, en niet de uitnodiging van de taliban om op missie te gaan met hen, zijn concrete aanleiding zou hebben gevormd om het land te verlaten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit slechts een aanvullende verklaring was van verzoeker, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker een dergelijk essentieel aspect van zijn asielrelaas onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op de korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van

de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat hij alle elementen heeft kunnen aanhalen die geleid hebben tot zijn vertrek (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij stelde dat zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep omdat het normaal verliep, in die zin dat het liep zoals het bij de meeste kandidaat-vluchtelingen verloopt, waardoor verzoeker zijn gehoor over het algemeen niet als slecht heeft beoordeeld en stelt dat hij na afloop vermeld heeft dat bepaalde zaken niet genuanceerd waren, maar de kans niet kreeg om deze te verduidelijken, stelt de Raad vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet verklaarde dat hij alles heeft kunnen vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, wijst de Raad erop dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekende organen zijn en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures enkel in tuchtzaken gelden, behoudens andersluidend voorschrift (zie ook RvS 13 december 2011, nr. 216.638). Overigens kan men veronderstellen dat iemand die werkelijk een vluchtelingenrechtelijke vrees zou koesteren in staat zou zijn om deze vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn advocaat, te verwoorden en toe te lichten.

2.5. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) dat er voor burgers in het district Pul-i-Khumri, waarvan verzoeker afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Pul-i-Khumri geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in voormelde informatie enkel dat de traditioneel gewelddadige districten in de provincie Baghlan als Pul-i-Khumri, Tala Wa Barfak en Dushi het aantal incidenten significant zagen afnemen, dat in 2012 het aantal IED ontploffingen met meer dan 65% toenam t.a.v. 2011 en dat meer dan de helft van de IED's afging in Baghlani Jadid en een kwart in Pul-i-Khumri (SRB 21 maart 2013, p. 26). Voorts worden slechts incidenten gemeld op de *verbindingsweg* tussen het district Pul-i-Khumri en Kunduz in het district Baghlani Jadid, en op de *verbindingsweg* tussen het district Pul-i-Khumri en Kabul in het district Dushi. Voormelde informatie geeft aldus enkel te kennen dat het aantal incidenten in het district Pul-i-Khumri significant is afgenomen, doch dat een kwart van de IED's aldaar afgingen.

De Raad verwijst in dit verband nog naar zijn recente rechtspraak (o.a. arrest nummer 105 479 van 20 juni 2013, arrest nummer 103 453 van 24 mei 2013 en arrest nummer 100 876 van 12 april 2013) waaruit blijkt dat zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van de Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012 oordeelden

dat burgers in de gehele provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade lopen in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat Kabul een intern vestigingsalternatief kan vormen om de onveilige situatie in de provincie Baghlan te vermijden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat het actuele dossier, de Raad niet toelaat te beoordelen in welke mate verzoeker in het district Puli Khumri in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou kunnen lopen. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing van 23 mei 2013 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF